

STOP THE WAR!

Een toneelspel voor jongeren

door

TOM BRUYNNOOGHE

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **STOP THE WAR!** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **TOM BRUYNOOGHE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2023/0220/049
ISBN 9789038517209

Copyright: © 2023 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van **TONEELFONDS JANSSENS** te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van **TONEELFONDS JANSSENS** te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 15 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(23 spelers)

Jane en vrienden:

JANE:

BRUCE:

NANCY:

MARY:

AMY:

SUE:

Brad en vrienden:

BRAD:

BILL:

FRED:

JENNIFER:

LIZZY:

ELLEN:

Overige leerlingen:

SAMANTHA:

ERICA:

BETTY:

CAROL:

HESTER:

OWEN:

Volwassenen:

MISS ADAMS, directrice:

MISS WHITE, leerkracht:

JOHNSON, CIA agent:

JANSON, CIA agent:

MISS KAMINSKY, conciërge:

DECOR

Elke scène speelt zich af in een andere ruimte van de school, waarvan sommige meerdere keren terugkeren. Er moet dus met minimale ingrepen voor maximale sfeerwissels gezorgd worden. Dit kan met zetstukken of bijvoorbeeld met wanden waar telkens iets anders aan wordt opgehangen (bv.: ramen, schoolbord, boekenrek, klimrek...) Tussen de scènes door zijn er intermezzi waarin een decorwissel kan plaatsvinden (als men dit stil genoeg kan uitvoeren).

Over het tot stand komen van het script

“Stop the war” werd geschreven in opdracht van de Sinfra Kidz uit Lokeren. Ik vroeg hen waarover zij graag een toneelstuk zouden spelen en zij bestookten mij met ideeën voor thematieken, personages, sfeer en zelfs een voorstel om het publiek te laten kiezen uit twee mogelijke eindes. Ik ben hen dan ook heel dankbaar voor hun inbreng!

EERSTE DEEL

0. Openingsdans (september 1972)

(De leerlingen komen toe op school, verwelkomen elkaar, vormen groepjes, beelden hun favoriete activiteiten uit, tonen hun karakter al een beetje)

Een greep uit de mogelijkheden:

- *Betty wordt gepest (boekentas wordt in een kring rondgegooid, zij probeert te grijpen): Betty, Brad, Bill, Fred (eventueel ook Jennifer, Lizzy, Ellen)*
- *Cheerleaders oefenen dansspasjes: Amy, Sue, Jennifer, Lizzy, Betty*
- *American Footballers gooien met bal: Bruce, Brad, Owen (eventueel komt ook Hester meedoen)*
- *Kinderen spelen oorlogje: Erica, Samantha, Carol, Bill, Fred, Owen*
- *Leerkrachten begroeten elkaar: Adams, White, Kaminsky*
- *Nieuwe leerling wordt verwelkomd door directrice en leerkrachten: Nancy, vorigen*
- *Meisjes roddelen in groepjes: Amy, Mary, Sue, Jane + Jennifer, Lizzy, Ellen, Hester*
- *Nieuwe leerling probeert aansluiting te vinden bij groepjes: Nancy, vorigen*
- *Kaminsky wordt in rolstoel over scène gereden: Kaminsky, Hester*
- *CIA-agenten schrijden spiedend over de speelplaats (af en toe tussendoor): Johnson, Janson*
- *Ellen interviewt leerlingen en leerkrachten voor schoolradio (Ellen, anderen naar keuze)*
- ...

1. Speech van de directrice (september 1972)

(Regiesuggestie: De leerlingen zitten met hun rug naar het publiek, richting directrice. Wanneer zij onder elkaar bezig zijn, draaien zij zich om richting publiek.)

MISS ADAMS: Welkom terug, jongens en meisjes. Wij hopen dat jullie een deugddoende vakantie achter de rug hebben. Hopelijk hebben jullie voldoende tijd met jullie familie kunnen doorbrengen, en zijn jullie helemaal opgeladen om er een schooljaar tegenaan te gaan.

Ja, wij weten, het zijn moeilijke tijden. Van velen van jullie zijn de vaders momenteel het beste van zichzelf aan het geven in Vietnam, aan het front. Wij weten dat jullie hen missen. Dat is normaal, dat is logisch. Maar weet dat je er niet alleen voor staat. We zitten allemaal in hetzelfde schuitje.

En zoals jullie vaders ons trots maken om wat zij doen voor het vaderland, kunnen jullie jullie vaders trots maken, door je hier op school dagelijks in te zetten, om net

als hen het beste uit jezelf naar boven te halen.

JANE: Djeezes, is zij nu echt de oorlog aan het verheerlijken om ons aan te zetten om goed te studeren?

SUE: Mijn motivatie om goed te studeren zijn jullie, mijn vriendinnen. En ook sommige leerkrachten. Ik hoop dat we dit jaar miss. White hebben. Die is echt super, heb ik gehoord!

JANE: Om te studeren kán je tenminste een motivatie hebben. Dat is nuttig, dat is ergens goed voor. Die oorlog heeft geen enkele zin.

MARY: Mijn vader zegt dat we die communisten niet zomaar mogen laten begaan. Als zij sterker worden, worden wij zwakker. En voor je het weet, nemen ze de boel hier over.

AMY: Ach, laat iedereen toch gewoon zijn ding doen. Wie in het leger wil, knalt elkaar maar af, wie communist wil zijn, geeft alles maar af aan de staat, en wie zich daar allemaal niets van aantrekt, mag rustig een jointje smoren. Als je iets nodig hebt, moet je het me maar vragen.

MARY: O, Amy, alsjeblieft, meen je dat nu? Ik dacht dat je daar mee gestopt was.

JANE: Ik wil nog eens terugkomen op wat je daar zei: je doet alsof elkaar afknallen een keuze is. Maar dat is het natuurlijk niet. Onze overheid dwingt onze soldaten anderen af te knallen die al net zo min hebben gekozen onze soldaten af te knallen.

AMY: Pas op, voor sommigen is dat wel een keuze, hoor. Willen jullie de nieuwste vakantieroddel eens horen? Let op, jullie gaan verschieten!

MARY: Roddelen is niet goed, daar doen wij niet aan ...

SUE: Kom, niet zeveren, ik weet dat je het ook wil horen. Vertel op, wat is er?

AMY: Lizzy is zwanger!

JANE: What the fuck!

MISS ADAMS: Orde, orde! Jongens, meisjes, laten we op de eerste schooldag niet al meteen de rust verstoren. Het is duidelijk dat we de regels nog eens zullen moeten overlopen. Als jullie eventjes allemaal het schoolreglement er willen bij nemen ...

JANE: Vertel, wat is er gebeurd? Was het een ongelukje? Wie is de vader? Gaat ze het houden, gaat ze het laten wegdoen?

MARY: Wegdoen? God almachtig, we spreken hier wel over een levend wezen. Mijn ouders zouden zeggen ...

AMY: Rustig, rustig, er wordt hier geen kind weggedaan, het was wel degelijk allemaal bewust, en wel degelijk van haar vriend. Hij heeft zich als vrijwilliger gemeld om te gaan vechten in Vietnam. En zij wou per se een kind van hem omdat ze bang was dat ze hem niet meer levend zou terugzien.

JANE: Waar slaat dat nu op?

SUE: Waarom zijn het toch altijd de mensen waarvan je het minst zou hopen dat ze zich voortplanten die de neiging voelen kinderen op de wereld te zetten. Ocharme dat kind, wat gaat daar later van worden?

MISS ADAMS: Er zijn nog wat dienstmededelingen: Er komt dit jaar opnieuw een schoolbal.

(Iedereen juicht)

Nadat Samantha en Erica Overstreet vorig jaar plots afscheid moesten nemen van hun vader, een week voor dit mooie feest ...

SAMANTHA: Jij moet je bek houden over onze vader!

ERICA: Jouw bek is te min voor zijn grote daden!

SAMANTHA: Onze vader is een held!

ERICA: Dood aan de commies!

MISS ADAMS: Ja, jullie mogen straks al eens langskomen op mijn bureau. Ik licht alvast miss Bolen in. Als er andere leerlingen problemen hebben met de situatie rond de oorlog, zijn jullie ook altijd welkom bij onze schoolpsychologe. Maar zoals ik al zei: nadat we vorig jaar besloten hadden dit mooie feest niet te laten plaatsvinden, zijn we dit jaar volledig terug. Onze laatstejaars zullen ervoor zorgen dat dit opnieuw een feest wordt om nooit meer te vergeten.

LIZZY: O, mijn god, ik kijk daar zo naar uit!

ELLEN: Zie maar dat je niet net aan het bevallen bent, dan.

LIZZY: O shit, o, neen, dat is dan ongeveer. O, God, ik ga niet naar dat bal kunnen gaan! Hoe stom is dat.

HESTER: Tja, daar heb je zelf voor gekozen, he. En jij, Ellen? Heb jij al iemand op het oog om je te vergezellen?

ELLEN: Nog geen flauw idee. Maar er is nog tijd, he. En veel hebben we daar zelf niet in te zeggen. Je moet nog altijd gevraagd worden.

HESTER: Hoe belachelijk is dat eigenlijk?! Ik denk dat ik daar dit jaar eens verandering in ga brengen. Ik ga zelf eens het initiatief nemen.

LIZZY: O, dat is durven! En voor wie ga je?

ELLEN: Ik wed dat het een van onze footballers wordt!

HESTER: Wel ja, waarom niet. Bruce heeft wel iets, moet ik zeggen.

LIZZY: Ben je gek? Die is megapopulair! Hoe ga je die krijgen, denk je?

HESTER: Misschien moet ik me aansluiten bij het footballteam? Dan kan ik wel indruk op hem maken, denk ik.

ELLEN: Hallo? Jij, bij het footballteam? Je bent een meisje!

HESTER: En dan? Het is niet omdat er nog nooit een meisje in het footballteam heeft gezeten dat dat niet mogelijk is, he. Voor alles is er een eerste keer.

MISS ADAMS: O ja, nog iets. Jullie zullen het misschien al gemerkt hebben, maar we verwelkomen hier op school twee nieuwe gezichten. En dan heb ik het niet over leerlingen of leerkrachten, neen. Mr. Johnson en Mr. Janson zijn van de CIA en zijn hier voor jullie bescherming. Sommigen van jullie hebben vaders die belangrijk zijn in het leger, en gezien de vele protesten die we het afgelopen jaar gehad hebben ...

BRAD: Héhé, sommigen van jullie. Daar bedoelt ze dus enkel mij mee, hé!

BILL: Ja, dat ben jij wel.

FRED: Maar sommigen is toch meervoud?

BRAD: Ja, dat bedoel ik net. Ze doet alsof die mannen hier voor verschillende leerlingen zijn, maar ze zijn hier enkel voor mij. Er is hier maar één iemand zoon

van de stafchef van het leger.

FRED: O, wow, dat is wel een eer voor jou!

BRAD: Een eer? Eerder een verschrikking zou ik zeggen. Die mannen volgen mij overal, die zouden zelfs tot in het wc-hokje met me meegaan.

FRED: Wow, echt?

BRAD: Neen, dat was bij wijze van spreken, loser!

BILL: Ja maar, als we dan eens iets willen doen dat misschien niet zo heel erg mag, dan gaat dat dus niet meer lukken?

BRAD: Ach, dat durf ik nog niet te zeggen. Die twee zijn ook geen doetjes, hoor. Ik heb hen al eens bezig gehoord over wat zij vroeger uitgespookt hebben. Het zou me niets verbazen als ze vrolijk met ons mee zouden doen.

BILL: Ook als we iemands gezicht een beetje verbouwen?

FRED: Héhé, verbouwen...

BRAD: Hm, dat is misschien een stap te ver. Maar ik kan nog altijd proberen van hen te ontsnappen, he.

BILL: Die zijn wel van de CIA!

BRAD: Ik hou wel van een uitdaging!

FRED: Héhé, een uitdaging...

BILL: Over uitdagingen gesproken. Dat meisje daar op twee uur, die lijkt me nieuw. Zou dat niets voor jou zijn dit jaar?

FRED: Twee uur? Ik denk dat je horloge fout staat, hoor. Het is nog geen tien uur.

BILL: Dat is om haar plaats te bepalen, kalf. Twee uur, dat is daar (*wijst*).

BRAD: Ja, die heeft wel iets. Maar ja, het uiterlijk is niet alles. Ik vermoed dat we haar binnenkort in actie zullen zien.

MISS ADAMS: Goed, dan sluiten we naar jaarlijkse gewoonte af met de eed aan de vlag. En zoals de traditie geldt, vragen we daar, als de gelegenheid zich voordoet, de medewerking voor van een leerling die nieuw is op deze school. Wij zijn zeer blij Nancy Sandhill te mogen verwelkomen. De goede reputatie van onze school reikt tegenwoordig al tot in Texas, want zij komt helemaal vandaar om hier aan een mooie toekomst te werken. Nancy, wij vragen je graag hier vooraan om voor ons de eed aan de vlag te brengen.

NANCY: (*met zwaar Amerikaans accent*) Ik zweer getrouwheid aan de vlag van de Verenigde Staten van Amerika, en aan de republiek die zij vertegenwoordigt, één natie onder God, ondeelbaar, met vrijheid en gerechtigheid voor iedereen.

OWEN: O, my God, wat een accent heeft die!

BRUCE: Tja, dat is Texas, hé!

JENNIFER: Wat een boerentrien. Ze ziet er nog gespierd uit. Ik mag hopen dat zij niet bij de cheerleaders wil komen.

BRUCE: Ze ziet er inderdaad ... gespierd uit.

JENNIFER: Wat? Je vindt haar toch niet aantrekkelijk of zo? Met zo een accent? Stel je voor!

OWEN: (*bootst accent na*) O, Bruce, ik vind je zo aantrekkelijk, wil je met me trouwen,

alsjeblieft? Dan kunnen we kinderen maken die ook zo raar spreken als ik.

BRUCE: Laat dat! Geef haar een kans, we moeten haar eerst leren kennen.

JENNIFER: Een kans? Ik geef haar geen schijn van kans om bij de cheerleaders te komen. We zijn nu net zo een hechte groep. Daar komt niemand meer bij.

Intermezzo 1: telefoontje Nancy (september 1972)

NANCY: Hé, dag mam! ... Ja het bevalt me hier super, hoor. Ik heb al heel wat nieuwe vriendinnen gemaakt. En weet je wat? Ze hebben hier zelfs ook een groep Cheerleaders. Ik denk dat ik maar eens ga proberen mee te doen met hen. Dat wordt de max. Als ze zien wat ik allemaal al kan, gaan ze me zeker in hun team opnemen. ... Jaja, zeker! Ik zal mijn best doen. En ik zal af en toe een brief schrijven voor papa. Laten jullie hem dan opsturen naar Vietnam? ... O, super mama! En ja, ik ga jou ook wel missen, hoor. ... Ja, ik jou ook, hé! Kusjes!

2. Footballtraining (september 1972)

(De meisjes zitten naar de training te kijken die niet per se te zien is door het publiek.)

NANCY: Hey, mag ik er bij komen zitten?

AMY: Tuurlijk, tuurlijk, bij ons is iedereen welkom.

NANCY: Ik ben echt blij dat ik zo snel zo'n fijne vriendinnen heb leren kennen. Komen jullie naar elke footballtraining kijken?

MARY: Niet elke ...

JANE: Enkel als we zin hebben om naar mooie jongens te kijken.

AMY: Elke dus.

NANCY: Haha, een soort vleeskeuring. Daar weten wij in Texas alles van. Ik begin me hier al bijna thuis te voelen.

SUE: Ik bekijk het meer vanuit een wetenschappelijke interesse. Moet je hen daar nu bezig zien: twee jongens die tegen elkaar opbeuken als herten in de bronsttijd die vechten om een vrouwtje. Dit is eigenlijk een natuurdocumentaire.

NANCY: En wie is jullie favoriet? Die met zijn leuk smoeltje? Of die kleine?

JANE: Pas maar op met die kleine. Hij is de grootste pestkop van de school. Zoontje van de stafchef van het leger, weet je wel. Denkt zich alles te mogen permitteren.

SUE: Dat is toch vaak zo: mensen die te klein zijn, proberen dat te compenseren met een gigantisch ego.

NANCY: Ach, hij ziet er wel sympathiek uit. Misschien moeten we hem gewoon beter leren kennen. Size doesn't matter!

JANE: Jaja, size doesn't matter, maar hij is en blijft een kleine etter!

BRUCE: *(komt al uithijgend erbij staan)* Hey girls, alles goed met jullie?

AMY: Ja hoor, we genieten van het uitzicht!

MARY: Een goddelijk uitzicht.

BRUCE: Vormen we terug samen een studiegroep dit jaar?

JANE: Graag! Blij dat je het voorstelt!

SUE: En gaan jullie voor de titel dit jaar?

BRUCE: Graag! En ik heb mijn vader beloofd dat ik ga proberen de beker voor de MVP, de beste speler van het team, te behalen. Hij heeft er ook zo een staan van in zijn tijd, en ik wil dat hij trots op me kan zijn.

JANE: Ach, daar heb jij toch geen beker voor nodig, om hem trots op je te laten zijn.

MARY: Ouders zijn altijd trots.

BRUCE: Ja, maar toch. Ik wil die beker!

OWEN: *(Op)* Hey Bruce! Kom je verder trainen? Anders ga je die MVP-beker nooit halen dit jaar, hoor!

BRUCE: Ik kom eraan.

SUE: Zeg, Nancy, je bleef zo met je mond vol tanden staan! Heeft die jongen je zo sprakeloos gemaakt.

MARY: Hij is knap, hé.

NANCY: Tja, ik weet gewoon soms niet goed wat ik moet zeggen als er jongens in de buurt zijn. Ik ben bang dat ik stom ga overkomen of zo.

AMY: O, maar daar weet ik een perfect middel tegen. Kom, we smoren samen een jointje, en onze gesprekken met de jongens gaan zoveel gemakkelijker. Je zal wel zien.

MARY: Kom zeg, doe dat eens niet. Dat meisje is nieuw hier, en je wil haar al meteen aan de drugs brengen. Mijn ouders zouden zeggen...

AMY: Wat je ouders zouden zeggen, boeit mij niet. Mij boeit wat Nancy er van zegt. Wil je eens proberen?

NANCY: Ach ja, waarom niet? Als ik daardoor minder verlegen ben bij de jongens.

(Ze geven de joint door.)

NANCY: Uche, uche, oei, amai. Dat is straf!

MARY: Echt, hé, jullie zijn superdom. Denk maar niet dat ik jullie help als jullie hiermee in de problemen geraken. Die CIA-agenten zitten hier ook wat verder, hé. Als zij dat zien, weet ik niet wat de gevolgen zijn.

AMY: Die sluiten ons meteen op in Alcatraz.

(Ze barsten in lachen uit.)

JANE: Ze zien eruit alsof ze zelf wel zin hebben in een trekje. *(Algemeen gelach)* Zullen we hen erbij roepen?

MARY: Waag het niet, hé!

NANCY: Komaan jongens, beuken met die brede borstkassen van jullie! Lopen met die lekkere lijven!

AMY: Voila, kijk eens aan, het werkt al.

HESTER: *(Op)* Hey, dames!

AMY: Hey, Hester! *(Ze proberen de joint te verbergen en er normaal uit te zien)*

HESTER: Héhé, je moet voor mij die joint niet verbergen, hoor. Zeg, wat denken jullie, zouden ze mij mee laten trainen?

JANE: Wow, dat zou zot zijn!

MARY: Jij? Maar je bent een meisje!

HESTER: Weet je, we zullen het snel genoeg weten. Boys, hé boys!

(De jongens komen toegelopen.)

Wat zouden jullie ervan zeggen als ik mee zou komen trainen?

OWEN: Maar je bent een meisje!

HESTER: Ja, en?

BRUCE: Wel, dat zou wel cool zijn. Van mij mag je meedoen.

BRAD: Ben je gek? Stel je voor: dan moeten we tegen haar inbeuken en zo.

HESTER: Ik kan wel tegen een stootje!

OWEN: Ik wil het wel een kans geven.

BRAD: Wel, ik niet. Meisjes pijn doen, daar doe ik niet aan mee.

BRUCE: Goed, blijf jij dan maar aan de kant zitten. Meer kans voor mij om te trainen om MVP te worden.

BRAD: Tja, als je dat al trainen kan noemen, tegen twee meisjes.

OWEN: Bah, flauw hoor.

BRUCE: Kom Owen, we zullen eens zien wat Hester aankan met de bal. Hier, vang.

NANCY: Hey, Brad, kom je erbij zitten? Jij bent toch Brad, he? Ik heb de hele tijd naar je zitten kijken. Jij bent echt snel, hé. En hoe jij die bal in je handen vastklemt. Je hebt echt mooie handen, he. O, Brad, wat zou ik het fijn vinden als jij me zou uitnodigen voor het bal.

BRAD: Amai, jij bent ook echt snel. En direct. Dat is iets van Texas, zeker? Weet je, het bal is nog ver weg, daar ben ik nog niet echt mee bezig. *(Stilte)* Phah, moet je ze daar nu bezig zien. Dat heeft niets meer met football te maken. Meisjes kunnen daar niets van. Ik kan dit niet meer aanzien. Ik ga douchen. *(Af)*

NANCY: O, my god, wat heb ik zojuist gezegd? Wat heb ik zojuist gedaan?

Intermezzo 2: Telefoontje Mary (september 1972)

MARY: Hey mam, ... ja hoor, alles goed! ... O ja, heel fijn, zelfs. ... Neenee, dat ook weer niet. Eigenlijk zijn we vooral aan het studeren, mijn vriendinnen en ik ... Zeg, ik wou eens vragen: weet jij wat er eigenlijk in een joint zit? Is dat gevaarlijk? ... Neeneenee, dat zou ik nooit doen! Neenee, mijn vriendinnen ook niet. Het zijn echt doodbrave meisjes... Ik had er gewoon ... iets over ... gelezen in een boek. ... Ja... Jazeker, mama, daar hou ik me ver van af. Echt, beloofd! Jazeker, mama, jazeker. Ik bid elke avond. Bidden jullie ook voor mij? Dat er een knappe gast mij mag vragen voor het schoolbal? ... Natuurlijk, mam, dat was om te lachen.

Doe de groeten aan papa als je nog eens met hem kan bellen, hé! ... Ja, ik jou ook!

3. De klas (oktober 1972)

MISS WHITE: Oké, goed, jongens en meisjes. Jullie hebben allemaal het eerste hoofdstuk gelezen van Oorlog en vrede van Tolstoj?

FRED: Ah, was dat Tolstoj? Ik dacht dat we Tolkien moesten lezen. Ik vond het al verdacht spannend om een boek voor school te zijn.

MISS WHITE: Ja, zeer grappig, jongen. Zijn er mensen die opmerkingen hebben bij wat ze gelezen hebben?

SUE: Ik vond het heerlijk, mevrouw. Wat een diepgang in de filosofie, wat een subtiliteit in het taalgebruik! Ik ben zo blij dat u ons dat soort boeken laat lezen.

MISS WHITE: Graag gedaan, nog iemand?

JANE: Wil u met de keuze voor een boek met de titel "Oorlog en vrede" een standpunt innemen in verband met de Vietnamoorlog? Dat vind ik zeer moedig van u!

SUE: Vind ik ook! Ik vind u ook zeer moedig!

MISS WHITE: Hm, op die vraag ga ik niet ingaan. Zoals jullie weten hoort een leerkracht neutraal te zijn. Wat iemand tussen de regels door wil lezen, is zijn of haar eigen vrije keuze. Dat is nu eenmaal eigen aan een vak als literatuur.

SUE: Ja, het is daarom dat ik zo hou van literatuur!

BRAD: Stop met slijmen, kwal!

MISS WHITE: Rustig, Brad, dat is taalgebruik dat hier niet gepast is. Jongens en meisjes, we gaan vandaag dieper in op de filosofie van Tolstoj in dit boek. We onderzoeken hoe hij de massa meer invloed toekent dan het individu wanneer het gaat om zaken zoals oorlog.

JANE: O, mevrouw, bedoelt u dan dat een massa, zoals wij, de gewone burgers, meer invloed zouden kunnen uitoefenen op het verloop van de oorlog, dan pakweg onze legerleiding?

BRAD: Pas op wat je daar zegt, hé, over die legerleiding! Pas op wat je zegt!

BILL: Ja, zijn papa is wel de stafchef, hé!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze